

A Kúria a személyesen eljáró felperesnek a Dr. Bánkuti Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt a Bíróságon 34.P.91.968/2012. szám alatt folyamatban volt és a Törvényszék 67.Pf.693.103/2013/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélettel szemben az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (egyszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, tovább a felhívásra az államnak 905.000 (kilencszázötezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2003. február 28-án 37.000.000 forint kölcsönt adott az alperesnek. Az alperes a kölcsönt részletekben törlesztette, majd 2007. október 16-án saját kezűleg írt és aláírt elismervényben tartozását - 2006. december 31. napjával - 9.050.000 forintban ismerte el azzal, hogy ennek a kamata 15,5 %. Ezt az összeget az alperes nem fizette vissza a felperesnek.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 9.050.000 forint és kamatai megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, mert előadása szerint azóta már az elismerő nyilatkozatba foglalt tartozását is visszafizette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 9.050.000 forintot és kamatát. Az ítélet indokolása szerint a felek között nem volt vitás a kölcsönszerződés létrejötte és az sem, hogy a hátralék vonatkozásában az alperes

tett saját kezűleg írt és aláírt nyilatkozatot. A teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglalt nyilatkozattal szemben az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a tartozását már visszafizette. Az erre a tényre meghallgatott G. Cs. jelentős összeggel tartozik az alperesnek, így elfogulatlanak nem volt tekinthető, továbbá összesen arról tudott nyilatkozni, hogy egy alkalommal jelen volt akkor, amikor az alperes valamilyen pénzösszeget törlesztésként átadott a felperesnek. Az alperes semmilyen módon nem tudta bizonyítani tehát azt, hogy a tartozását már kifizette volna, ezért az elsőfokú bíróság a keresetnek megfelelően marasztalta.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira való utalással hagyta helyben. A jogerős ítélet indokolásában a másodfokú bíróság kifejtette, az eljárás során az alperes nem vitatta, hogy a tartozás elismerő nyilatkozatot maga írta és aláírta, de nem vitatta tartozásának fennállását sem. Mindezek alapján az alakisággal, valamint a nyugtákkal kapcsolatos fellebbezési érvelések nem voltak relevánsak. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy G. Cs. vallomásából nem volt megállapítható, hogy a tartozást az alperes visszafizette volna és ennek a körülményeire maga az alperes sem tett előadást.

A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet.

A joghatályos felülvizsgálati kérelemben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, továbbá annak tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezéssel az elsőfokú bíróság kötelezését új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a jogerős ítélet megalapozatlan és kizárólag a felperesre kedvező módon értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A felperes azonban ellentmondásba került a saját előadásával, mert állítása szerint készpénzt sosem vett át az alperestől, ugyanakkor a banki átutalások szerint összesen 13.850.000 forint került visszafizetésre a részére. Ezek alapján azonban a 37.000.000 forint kölcsönből fennálló hátralék nem lehet 9.050.000 forint. A felperes tehát 14.000.000 forinttal nem tud elszámolni, ezzel szemben viszont az alperes tanúját a bíróság elfogultnak minősítette és jogszerűnek fogadta el a felperes követelését egy olyan nyilatkozat alapján, amelyen eredetileg tanúk sem voltak. Tényként fogadta el a bíróság a 37.000.000 forintra vonatkozó kölcsönszerződés létrejöttét, de nem vizsgálta ebből 14.000.000 forint visszafizetésének a módját. Elfogadta, hogy készpénzáttadás nem történt, de nem fogadta el az alperesnek azt az állítását, amely

szerint a fennmaradt összeget is készpénzben fizette vissza. Erre az ellentmondásra nincs magyarázat, így a jogerős ítélet nem megalapozott.

A későbbiekben beadott beadványában az alperes hivatkozott arra is, hogy a felperes a követelésének jogcímét kártérítésben jelölte meg, a kereset nem felelt meg a Pp. 121. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak, nem került lefolytatásra a szükséges bizonyítási eljárás, a követelés elévült, továbbá az eljárás bíróságok nem fejtették ki bővebben, hogy G. Cs. tanú miért volt elfogult.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, azokkal a Kúria is egyetértett, jogszabálysértés nem történt.

A felülvizsgálati kérelmet a Pp. 272. §-ának (1) bekezdése szerint a jogerős határozat közlésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani és azt - a Pp. 273. §-ának (5) bekezdése szerint - nem lehet megváltoztatni. Az alperes által a határidő lejártát követően benyújtott beadványban, illetve a felülvizsgálati tárgyaláson előadottakat ezért már csak annyiban lehetett figyelembe venni, amennyiben azok a korábban beadott felülvizsgálati kérelem indokolását jelentették. A későbbiekben hivatkozott szabálysértések és egyéb körülmények tehát nem voltak vizsgálhatóak.

Az alperes - a Pp. 196. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint - teljes bizonyító erejű magánokiratban ismerte el a fennálló tartozását. Ahhoz, hogy az alperes által saját kezűleg írt és aláírt okirat ennek a formai követelménynek megfeleljen, a jogszabály értelmében tanúknak nem kellett azt hitelesíteniük. Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel helyesen állapította meg, hogy az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a tartozása nem áll fenn. Az alperes nem vitatta az okiratba foglalt jognyilatkozatát, annak érvényes létrejöttét, a per során csak arra hivatkozott, hogy a tartozását már visszafizette. Az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek azonban nem tudott eleget tenni, az állítását semmilyen módon nem igazolta.

Az alperes maga sem tudta előadni, hogy hogyan és mikor fizette volna vissza a tartozását, a tartozás elismerését megelőzően keletkezett okiratok pedig a később elismert tartozás visszafizetésének az alátámasztására nyilvánvalóan nem alkalmasak. A jogerős ítéletben kifejtésre került, hogy G. Cs. azért volt érdekelt, mert jelentős tartozása folytán függő helyzetben van az alperestől. Ezzel együtt azonban értékelésre került a tanúvallomása, de abból sem a visszafizetés időpontja, sem az

összege, sem annak jogcíme nem volt megállapítható. Nem volt tehát olyan bizonyíték, amely az alperesre nézve kedvezően lett volna értékelhető és teljesen közömbös az, hogy az egyébként szintén nem vitatottan átvett 37.000.000 forint felperes által nem követelt részét milyen módon fizette vissza.

Az ügyvéd foglalkozású felperes a perben jogosult volt saját magát képviselni és miután ügyvéd vagy más meghatalmazottja nem volt, jogosult a megfelelő munkadíjra is. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely szerint az ügyvédnek a volt ügyfele hozzájárulását kellene kérnie ahhoz, hogy a vele szemben fennálló követelését érvényesíthesse. Az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 25. §-ának rendelkezései olyan esetre vonatkoznak, ha az ügyvéd a megbízójával szemben más felet kíván képviselni. A jogszabályi rendelkezés az alperes által hivatkozott módon nem értelmezhető, az jogellenes lenne és ahhoz vezetne, hogy az ügyvéd nem érvényesíthetné például munkadíj iránti követelését sem a volt ügyfelével szemben.

A Kúria mindezekre tekintettel a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet, utalva annak helyes indokaira is, a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperest a felperes javára, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére. Kötelezte továbbá az alperest az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2), valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdése alapján az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

Budapest, 2015. február 17.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k.
előadó bíró, dr. Kiglics Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Sz.Sz.

bírószági ügyintéző